

STORTINGET

Innst. 385 S

(2025–2026)

Innstilling til Stortinget
fra kontroll- og konstitusjonskomiteen

Dokument 8:143 S (2025–2026)

Innstilling fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentantene Marie Sneve Martinussen og Hege Bae Nyholt om en ny makt- og demokratiutredning

Til Stortinget

1. Innledning

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen i samråd med partigruppene på Stortinget nedsette et utvalg til å gjennomføre en ny makt- og demokratiutredning. Utredningen skal belyse hvordan vilkårene for det norske folkestyret har endret seg siden årtusenskiftet.»

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslaget.

2. Komiteens behandling

Som ledd i behandlingen av saken ble dokumentet 25. mars 2026 oversendt digitaliserings- og forvaltningsministeren til uttalelse. Komiteen mottok svarbrev fra statsråden 16. april 2026. Brevet følger som vedlegg til innstillingen.

3. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Ronny Aukrust, Sverre Myrli, Kari Baadstrand Sandnes og Lise Selnes, fra Fremskrittspartiet, lederen Per-Willy Amundsen, Pål Morten Borgli, Lars Rem og Aina Stenersen, fra Høyre, Ove Trellevik, fra Sosialistisk Venstreparti, Lars Haltbrekken, fra Senterpartiet, Geir Pollestad, fra Rødt, Hege Bae Nyholt, fra Miljøpartiet De Grønne, Julie E. Stuestøl, og fra Kristelig Folkeparti, Jonas Andersen Sayed, viser til at forslagsstillerne tar opp et interessant tema. Norge, og verden, har endret seg mye innen blant annet sikkerhetspolitikk, digitalisering, forvaltningen, medielandskapet, og økonomisk, og i et stadig økende tempo siden den siste makt- og demokratiutredningen som ble ferdigstilt i 2003.

Komiteen viser til at det tidligere har vært utført to offentlige maktutredninger i Norge. Den første utredningen ble kalt «Maktutredningen» og pågikk fra 1973 til 1982. Den ble gjennomført av en forskergruppe oppnevnt av Bratteli-regjeringen, og ble ledet av Gudmund Hernes. Den første utredningen hadde en ramme på den tiden i underkant av 10 mill. kroner, tilsvarende 20 mill. kroner i 2003-verdi (Fagbokforlaget og Forskning.no).

Den andre maktutredningen, «Makt- og demokratiutredning», pågikk fra 1998 til 2003. Det var regjeringen Bondevik I som satte ned en forskergruppe, som ble ledet av Øyvind Østerud. Denne utredningen hadde et budsjett på 49,6 mill. kroner over fem år, og ifølge statsrådets svarbrev til komiteen vil en tilsvarende satsing,

justert for dagens pris- og lønnsnivå, utgjøre om lag 85 mill. kroner.

I Danmark vedtok Folketinget i 2022 enstemmig å igangsette en ny maktutredning, «Magtutredningen 2.0», med tre overordnede temaer; mediens utvikling, folkestyrets institusjoner og demokratisk deltagelse. Budsjettet for utredningen var på omtrent 41 mill. danske kroner over fem år, og ifølge statsrådets svarbrev til komiteen vil man kunne forvente et kostnadsnivå for norske forhold i størrelsesorden 70–90 mill. kroner, avhengig av mandatets bredde og formelle organisering.

Komiteen viser til at forslagsstillerne peker på at Norge og verden har endret seg kraftig siden de to offentlige maktutredningene i Norge. Det er etter forslagsstillerne syn behov for en ny maktutredning for å belyse og legge til rette for en debatt om det norske folkestyrets vilkår anno 2026. Blant annet trekker forslagsstillerne frem følgende seks undertemaer som de mener bør omfattes i en ny maktutredning; 1. Maktbalansen mellom partene i arbeidslivet, 2. Internasjonalisering og rettsliggjøring, 3. Demokratiets svekkede stilling globalt og trusselen fra autoritære bevegelser, 4. Pengebidrag til de politiske partiene og lobbybransjens fremvekst, 5. Digitalisering, sosiale medier og desinformasjon, 6. Økt økonomisk ulikhet og konsentrasjon av økonomisk makt.

Komiteen mener videre at det kan være av interesse å se på blant annet bindinger mellom politiske parti og særinteressegrupper, herunder fagforeninger, kartlegge hvordan flere sektorer i samfunnet (bistandsorganisasjoner, etc.) lever av offentlig sektor, og om Stortinget og regjering over tid kan ha avgitt makt og suverenitet som kan ha gått på bekostning av det norske folkestyret, som f. eks til EU, og EØS. Som nevnt har mye endret seg i Norge og i verden siden de siste utredningene ble ferdigstilt i 1982 og 2003.

Notat fra Stortingets utredningsseksjon

Komiteen vil videre vise til Stortingets utredningsseksjon som på oppdrag fra saksordfører har utarbeidet et notat av 16. april 2026 om maktutredningen i Danmark og eventuelt andre land. Nedenfor gjengis deler av notatet komiteen mener kan være av særskilt interesse.

Komiteen viser til at oppsummeringen i notatet viser at de foreløpige resultatene av maktutredningen i Danmark peker på et gjennomgående trekk: Demokratiets institusjoner fungerer fortsatt godt, men preges av økende sårbarhet knyttet til ulikhet i politisk deltagelse, sentralisering av beslutningsmakt, press på den offentlige samtalen og forskyvninger av makt til aktører utenfor de nasjonale demokratiske kontrollmekanismene, herunder internasjonale institusjoner og teknologiskaper. Spenningen mellom effektiv styring (handle-

kraft) og demokratisk kvalitet (faglig og godt utredet beslutningsgrunnlag), særlig i parlamentarisk arbeid og forvaltning, fremstår som et sentralt tema.

De svenske demokratiutredningene (2000 og 2015/2016) utfyller dette bildet ved å dokumentere at demokratiet står sterkt, men at politisk deltagelse og innflytelse i økende grad er sosialt skjevt fordelt. Samlet gir de danske og svenske erfaringene innspill til et norsk mandat der viktige stikkord er maktfordeling og styring, deltagelse og representasjon, tillit, medieutvikling, forvaltningens rolle, digitalisering og teknologisk utvikling samt høyt tempo.

Folketingets vedtak om Magtutredningen 2.0

Folketingets enstemmige vedtak fra 6. april 2021 lød:

«Folketinget noterer, at der blev udtrykt et ønske fra Folketingets partier om en opdateret magtudredning under debatten af beslutningsforslaget B 138 4. juni sidste år. På den baggrund skal der udarbejdes en ny magtudredning, og Folketinget pålægger ministeren [...] at indkalde Folketingets partier til drøftelse af kommissorium og finansiering for det pågældende arbejde og med henblik på igangsættelse heraf inden kalenderårets udgang.»

I september 2022 inngikk alle partiene avtale om «Kommissorium for opdatering af magtudredningen». Avtalen fastsatte temaer for forskningsprosjektet, organisering, formidling og rapportering samt finansiering. Avtalen var ikke oppe til votering. Prosjektet har en tidsramme på ca. fem år og et budsjett på 41,6 mill. danske kroner.

Komiteen har videre mottatt et svarbrev fra digitaliserings- og forvaltningsministeren vedrørende Dokument 8:143 S (2025–2026) – representantforslaget om en ny makt- og demokratiutredning. Statsråden trekker blant annet frem at

«Representantene reiser et viktig og aktuelt spørsmål: om tiden nå er moden for å igangsette en ny, bred utredning av makt og demokrati i Norge».

Samtidig påpeker statsråden at

«det er samtidig viktig å ta i betraktning at det allerede foreligger omfattende forskning og utredningsarbeid på flere av temaene representantforslaget løfter frem. For å nevne noen, gir Tilstandsanalysen for det norske demokratiet (TiNDe) et oppdatert og omfattende helhetsbilde av det norske demokratiet både nasjonalt, regionalt og lokalt, og dette forskningsarbeidet er pågående.»

Statsråden peker på at det samlede kunnskapsgrunnlaget er betydelig, og at det bør vurderes om en ny, bred maktutredning vil tilføre avgjørende ny innsikt,

eller om et mer avgrenset mandat og spissede utredningsløp kan være like hensiktsmessig. En sentral problemstilling er dermed hva en ny utredning skal bidra med, og hva som eventuelt mangler i dagens kunnskapsbilde.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti vil også trekke frem at statsråden skriver at spørsmålet om en ny makt- og demokratiutredning bør vurderes i lys av både formål, omfang og ressursbehov. En eventuell beslutning om en ny makt- og demokratiutredning handler også om ressursbruk og kapasitet i en tid hvor mange sektorer står ovenfor store oppgaver og stramme budsjetter. Statsråden vil derfor ikke nå anbefale en bestemt modell, men legger til grunn Stortingets videre behandling.

Disse medlemmer vil også understreke at kostnadene til en ny makt- og demokratiutredning bør sees i sammenheng med nytteverdi, og spesielt sett i lys av at det kontinuerlig forskes på slike tema. Stortinget står også ovenfor store fremtidige investeringer, blant annet innen forsvarssektoren, økende offentlig pengebruk som ofte gir for dårlige resultater i forhold til kostnadene, også i forhold til andre sammenlignbare land, økte renter, og krevende tider for folk flest økonomisk. Dette tilsier at andre oppgaver bør prioriteres nå selv om temaene er viktige.

Disse medlemmer vil avslutningsvis vise til at Stortinget har behandlet Innst. 160 S (2025–2026) fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om oppnevning av en granskningskommisjon for å undersøke forhold som har blitt aktualisert gjennom offentliggjøringen av Epstein-dokumentene. Det kommende arbeidet til den uavhengige granskningskommisjonen, jf. føringer fra kontroll- og konstitusjonskomiteen i Innst. 160 S (2025–2026), skal gå helt tilbake til prosessen som ledet frem til Oslo-avtalen i 1993. Tildeling og bruk av bistandsmidler og andre offentlige tilskudd til internasjonale organisasjoner skal undersøkes, men også kultur, praksis, styringssystemer og kontrollmekanismer i utenrikstjenesten.

Det kan påregnes at viktig informasjon vil tilflyte etter at dette arbeidet er levert til Stortinget.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti, støtter ikke representantforslaget.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet vil understreke at makt- og demokratiutredninger har en lang tradisjon i Norge, og at tidligere utredninger har bidratt vesentlig til kunnskapsutvikling, offentlig debatt og politikkutforming. Disse medlemmer deler forslagsstillernes vurdering av at

samfunnsutviklingen de siste tiårene – preget av digitalisering, internasjonalisering, endringer i arbeidslivet og medielandskapet – gjør det relevant å stille grunnleggende spørsmål om folkestyrets vilkår i vår tid.

I tråd med statsrådets vurderinger mener disse medlemmer at en sentral problemstilling vil være hva en ny utredning skal bidra med, sett i sammenheng med et allerede betydelig kunnskapsgrunnlag på flere av temaene representantene løfter frem. Disse medlemmer viser til at en ny makt- og demokratiutredning kan ha ulike mål, slik som bred samfunnsanalyse, å være beslutningsgrunnlag for politiske reformer eller som bidrag til en bred offentlig samtale. Formålet med en slik utredning vil ha betydning for både mandat, organisering og tidsramme.

Samlet sett mener disse medlemmer at representantforslaget reiser viktige og legitime problemstillinger om folkestyrets vilkår i en tid preget av rask samfunnsendring. Disse medlemmer vil understreke betydningen av grundig behandling og bred politisk forankring av spørsmål knyttet til en slik utredningsformål, omfang og organisering.

Disse medlemmer viser til statsrådets kostnadsanslag om at en maktutredning vil koste i størrelsesorden 70–90 mill. kroner. Et slikt arbeid er derfor også et prioriterings spørsmål og må sees i en større sammenheng.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti, Rødt og Miljøpartiet De Grønne mener det er på høy tid med en ny makt- og demokratiutredning. Hovedmålsetningen for en slik utredning bør være å utarbeide et kunnskapsbasert grunnlag for en bred offentlig debatt om hvordan det norske folkestyret best kan forsvares, forsterkes og fornyes for framtida. Utredningens målgruppe vil således ikke først og fremst være academia, men beslutningstakere, interesseorganisasjoner og folk flest.

Disse medlemmer viser til at representantforslaget fra Rødt omtaler seks sentrale samfunnsområder som siden tusenårsskiftet har gjennomgått betydelige endringer og derfor bør belyses og gjøres til gjenstand for økt offentlig debatt. Disse seks er: 1. Maktbalansen mellom partene i arbeidslivet, 2. Internasjonalisering og rettsliggjøring, 3. Demokratiets svekkede stiling globalt og trusselen fra autoritære bevegelser, 4. Pengebidrag til de politiske partiene og lobbybransjens fremvekst, 5. Digitalisering, sosiale medier og desinformasjon, 6. Økt økonomisk ulikhet og konsentrasjon av økonomisk makt.

Disse medlemmer viser videre til at forslaget støttes av en rekke organisasjoner i arbeidslivet, herunder LO, YS, Spekter, Unio og Norsk Journalistlag.

Komiteens medlem fra Senterpartiet støtter forslaget fra Rødt. Dette medlem mener en ny makt- og demokratiutredning bør fokusere på det som er nytt. Siden siste maktutredning (1998–2003) har verden gjennomgått en rekke utviklinger som forskyver maktforholdene, også i det norske samfunnet. Tilnærmingen til arbeidet med en ny makt- og demokratiutredning bør være effektiv og målrettet, slik at kostnadene holdes nede uten å gå på bekostning av kvalitet og dybde. Det bør gjøres en sammenstilling av oppdatert kunnskap på tradisjonelle områder, og kunnskapshull som er viktige for de problemstillingene som er nye siden 2003 bør prioriteres. Nettverksorganiseringen var en suksessfaktor for den forrige maktutredningen – denne bør videreføres. Tidshorisonten for en makt- og demokratiutredning bør være 2–3 år.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti, Senterpartiet, Rødt og Miljøpartiet De Grønne fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen i samråd med partigruppene på Stortinget nedsette et utvalg til å gjennomføre en ny makt- og demokratiutredning. Utredningen skal belyse hvordan vilkårene for det norske folkestyret har endret seg siden årtusenskiftet.»

Oslo, i kontroll- og konstitusjonskomiteen, den 26. mai 2026

Per-Willy Amundsen

leder

Aina Stenersen

ordfører

4. Forslag fra mindretall

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti, Senterpartiet, Rødt og Miljøpartiet De Grønne:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen i samråd med partigruppene på Stortinget nedsette et utvalg til å gjennomføre en ny makt- og demokratiutredning. Utredningen skal belyse hvordan vilkårene for det norske folkestyret har endret seg siden årtusenskiftet.

5. Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av medlemmene i komiteen fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til dokumentet og råar Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:143 S (2025–2026) – Representantforslag fra stortingsrepresentantene Marie Sneve Martinsen og Hege Bae Nyholt om en ny makt- og demokratiutredning – vedtas ikke.

DET KONGELIGE DIGITALISERINGS-
OG FORVALTNINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite
0026 OSLO

Deres ref
2026/3858

Vår ref
26/990-2

Dato
16. april 2026

Dokument 8:143 S (2025-2026) Representantforslag om en ny makt- og demokratiutredning - Representantforslag fra stortingsrepresentantene Marie Sneve Martinussen og Hege Bae Nyholt

Jeg viser til brev av 25. mars 2026, der Kontroll- og konstitusjonskomiteen ber om min uttalelse til representantforslag 143 S (2025–2026) fra stortingsrepresentantene Marie Sneve Martinussen og Hege Bae Nyholt om en ny makt- og demokratiutredning. Representantene reiser et viktig og aktuelt spørsmål: om tiden nå er moden for å igangsette en ny, bred utredning av makt og demokrati i Norge. På bakgrunn av de omfattende samfunnsendringene som har funnet sted siden forrige maktutredning ble avsluttet i 2003, er det forståelig at dette spørsmålet blir stilt.

Jeg er som digitaliserings- og forvaltningsminister ansvarlig for den sektorovergripende forvaltnings-, digitaliserings- og arbeidsgiverpolitikken i staten. Noen av de aktuelle temaene som representantene foreslår for en ny maktutredning er innenfor mitt ansvarsområde, men mange treffer også andre departementers ansvarsområder, bl.a. kommunal- og distriktsministerens ansvar for valg og demokrati, inkludert partifinansieringen. Det vil kreve bred forankring i regjeringen og på Stortinget.

Vurdering av behovet for en ny makt- og demokratiutredning

Det er over femti år siden arbeidet med den første maktutredningen ble satt i gang av Bratteli-regjeringen i 1972. Dette var et omfattende forskningsprosjekt over ti år, som resulterte i en bred analyse av maktforholdene i det norske samfunnet når det gjaldt privat, økonomisk makt og makten til organisasjoner, forvaltning, massemedier og internasjonale selskaper. Den andre maktutredningen, makt- og demokratiutredningen som pågikk i perioden 1998–2003, var enda bredere. Sistnevnte sitt mandat var å se på endringsprosesser som «påvirker og utfordrer det representative demokratiet», økt

internasjonalisering, ny teknologi, den offentlige meningsdannelse, miljøutfordringene og det flerkulturelle samfunnet, kompetanse- og kunnskapssamfunnet, samt desentralisering, deregulering og privatisering. Med andre ord dreide det seg også denne gangen om et stort forskningsløft, organisert over fem år, som resulterte i et betydelig antall faglige publikasjoner og skapte bred offentlig debatt om folkestyrets vilkår. Sammen utgjør disse to utredningene en viktig del av den norske kunnskapstradisjonen knyttet til makt og demokrati. I tillegg har evaluering av demokrati på lokalt nivå vært viktig: I 2004 ble Lokaldemokratikommisjonen nedsatt, med overordnet formål å øke deltakelsen og engasjementet i lokalpolitikken, da flere forskere mente at lokaldemokratiet var truet. Utredningsformens historie understreker at dette er prosesser som bygger på omfattende, uavhengige forskningsmiljøer, bred metodebruk og lengre tidsløp.

Siden 2003 har norsk samfunnsliv gjennomgått betydelige forandringer. Representantforslaget peker på både teknologiske, politiske og økonomiske endringer som tilsier et behov for å få et samlet kunnskapsgrunnlag om folkestyrets situasjon og utfordringer. Digitalisering, sosiale medier og globale teknologigiganter har grunnleggende endret tilgangen til informasjon og rammene for offentlig debatt. Dette har åpnet nye rom for påvirkning – både legitim og skjult – og forsterket risikoen for desinformasjon og polarisering. Siden forrige maktutredning har også det internasjonale bildet endret seg dramatisk. Flere land opplever demokratisk tilbakegang og -forvitring. Autokratiske tendenser er i vekst globalt, noe som blant annet dokumenteres i analyser referert i representantforslaget. Representantene viser også til økte sosiale og økonomiske forskjeller, endringer i organiseringen av arbeidslivet og framveksten av profesjonalisert påvirkningsarbeid som mulige drivere for nye maktforhold. Dette er tema som tradisjonelt har hatt stor plass i tidligere maktutredninger, og som også i dag står sentralt i den offentlige debatten. Spørsmål om lobbyvirksomhet, økonomisk konsentrasjon, partsforholdene i arbeidslivet og fordeling av politisk innflytelse er alle relevante.

Det er samtidig viktig å ta i betraktning at det allerede foreligger omfattende forskning og utredningsarbeid på flere av temaene representantforslaget løfter frem. For å nevne noen, gir Tilstandsanalysen for det norske demokratiet (TiNDe) et oppdatert og omfattende helhetsbilde av det norske demokratiet både, nasjonalt, regionalt og lokalt, og dette forskningsarbeidet er pågående. Stortinget har tidligere bestemt at vi skal ha et eget Valgforskningsprogram finansiert av det offentlige. Stortingsvalgsundersøkelsen (siden 1957) og Lokalvalgsundersøkelsen (siden 1995) bidrar med kontinuerlig og oppdatert forskning på velgeres holdninger og handlinger (valgdeltakelse, partivalg og annen politisk aktivitet) – med bakgrunn i medieutviklingen og den teknologiske utviklingen. Ytringsfrihetskommisjonen har gjennom NOU 2022:9 gitt grundige vurderinger av rammene for offentlig debatt og ytringsfrihet. FoU-prosjekter om blant annet hat og trusler mot politikere, partiorganisasjoners utvikling og sosial ulikhet i politisk deltakelse, gir også relevant kunnskap. I tillegg kommer EØS-utredningen i NOU 2024:7, som vurderer Norges forhold til EU og de overnasjonale rammene for nasjonal politikktutforming. Nevnes må også partilovutvalget som ble nedsatt i 2025, med et bredt mandat om å vurdere partifinansieringen i lys av bl.a. sosiale medier og ny teknologi, og som skal levere sin NOU 1. juni 2027.

Det samlede kunnskapsgrunnlaget er dermed betydelig, og det bør vurderes om en ny, bred maktutredning vil tilføre avgjørende ny innsikt, eller om et mer avgrenset mandat og spissede utredningsløp kan være like hensiktsmessig. En sentral problemstilling er dermed hva en ny utredning skal bidra med, og hva som eventuelt mangler i dagens kunnskapsbilde.

Det er ikke gitt hvilket hovedformål en ny makt- og demokratiutredning i 2026 bør ha. En slik utredning kan enten utformes som en bred samfunnsanalyse av makt og demokrati, som et grunnlag for konkrete politiske reformforslag, eller som et virkemiddel for å stimulere til en større offentlig samtale om folkestyrets framtid. Hvilken retning man velger, vil ha betydning for både mandatets innhold, tidsperspektiv, organiseringen av arbeidet og hvilken faglig tilnærming som er nødvendig.

Det bør også vurderes om arbeidet bør gjennomføres som en tradisjonell forskningsbasert makt- og demokratiutredning, eller om andre former – som offentlig utvalg, ekspertgruppe, eller kommisjon – kan være mer hensiktsmessige.

Uansett modell vil det være avgjørende at arbeidet har bred politisk forankring i Stortinget, slik at utredningen oppnår tillit på tvers av partier og samfunnsaktører. Samtidig må selve utredningsarbeidet gjennomføres uavhengig av politiske institusjoner for å sikre faglig autonomi og troverdighet. Mandatets utforming er kritisk: Et for vidt mandat kan gjøre arbeidet lite operasjonelt, mens et for smalt mandat kan skape inntrykk av politisk styring.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Det må påregnes at en ny makt- og demokratiutredning vil være et omfattende og langvarig arbeid. Den forrige utredningen hadde et budsjett på 49,6 millioner kroner over fem år. Justert for dagens pris- og lønnsnivå vil en tilsvarende satsning utgjøre om lag 85 millioner kroner. Erfaringen fra Danmark, hvor Folketinget besluttet "Magtudredningen 2.0" med et budsjett på ca. 41 millioner danske kroner over fem år, viser at denne typen prosjekter krever både store forskningsressurser og en solid administrativ ramme. For norske forhold må man dermed kunne forvente et kostnadsnivå i størrelsesorden 70–90 millioner kroner, avhengig av mandatets bredde og formelle organisering. Dette betyr at en eventuell beslutning om en ny makt- og demokratiutredning også handler om ressursbruk og kapasitet i en tid hvor mange sektorer står overfor store oppgaver og stramme budsjetter.

Avsluttende vurdering

Representantforslaget peker på reelle samfunnsendringer og argumenter som gjør at en samlet gjennomgang av maktforholdene i Norge kan være relevant. Samtidig viser gjennomgangen at det finnes et betydelig eksisterende kunnskapsgrunnlag, og at det vil være ressurskrevende å etablere en ny, bred utredning etter modell av tidligere maktutredninger. I tillegg må det påregnes at det kommer ytterligere svar etter granskingskommisjonen har levert sitt arbeid.

Det mest sentrale spørsmålet er derfor ikke om temaene er viktige – det er de – men hva formålet med en ny utredning skal være. Det bør være klart hvilke mål man ønsker å oppnå,

hvilke kunnskapshull som skal fylles, og hvilke forventninger vi skal ha til oppfølging. En bred politisk forankring i Stortinget vil uansett være nødvendig for å sikre legitimitet.

På denne bakgrunn vil jeg understreke at representantforslaget reiser viktige problemstillinger, men at spørsmålet om en ny makt- og demokratiutredning bør vurderes i lys av både formål, omfang og ressursbehov. Først når dette er tydelig definert, kan man vurdere om en «tradisjonell» makt- og demokratiutredning er riktig virkemiddel, eller om andre, mer avgrensede alternativer kan gi bedre og mer håndterbare resultater. Jeg vil derfor ikke nå anbefale en bestemt modell, men legger til grunn Stortingets videre behandling.

Med hilsen

Karianne Oldernes Tung